

Előfizetési árak:
 helyben, vagy postán küldve:
 Égész évre . . . 10 ft. — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . 1 „ — „
 Egyes szám 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden köz-
 emény a szerkesztőségbe (Főter 1828. sz.)
 bérmentve küldendő.

Előfizetési helyben:
 Főter 1828. sz. Lajos könyvszerkesztőségben
 és a kiadóhivatalban. (Főter 1828. sz.
 alatti.)

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PÉNTEK ÉS VASARNAP KIVÉTELEVEL.

Hirdetési díj:
 Négy hasábnos petit sorért 5 kr. Nagyból
 terjedelmű a többszöri hirdetések alká-
 szára jutányos áron vételek föl. Bélyeg-
 díj minden külön bejelölésért 30 kr.
 Hirdetést vagy roklamot megábrán foglalás
 újdonság sora 50 kr.
 Nyilatkoztatás minden petit sor
 50 krajczár.
 Hirdetések felvételnek a szerkesztőség
 ben és kiadóhivatalban. Főter 1828. sz.
 alatti.)
 Készítők nem adnak viss

Huszonhat magyar huszár sorsa.

(N-d.) Megkönnyebült szívvel vesz-
 zük a czáfolat azon hirre vonatkozó-
 lag, mely szerint azon 26 huszár közül,
 akik Diószegi nevű örmesterüket — en-
 nek embertelen bánásmódját tovább tür-
 ni nem tudva — Galiciában, Bratkow-
 czében felkoncizolták, a przemli várban
 tizenháromat agyonlöttek volna.

A képviselőház most nincs együtt,
 tehát valamelyik képviselő interpelláció-
 ja révén nem lehetett hiteles válaszhoz
 jutni. A felhivatalosok és egész hivata-
 losok egy szót sem szólnak az egész
 ügyről. A delegációkban pedig senkinek
 sem jutott eszébe megkérdezni a had-
 ügyminisztert, hogy miben áll ez ügy.
 Így a czáfolat csupán egy bécsi napilap
 révén érkezett.

Hála Istennek, ha csakugyan valót-
 lan a hír. Ámde a czáfolat szerint is
 huszonhat magyar huszár ül súlyos
 vizsgálati fogságban s ügyük azért hu-
 zódik, mert előbb olyan hadbíró kellett
 küldeni Galiciába, a ki a magyar nyel-
 vet érti. Tehát még az ítélet kimondása
 előtt szólhatunk az ügyhöz, a melynek
 — bármint legyen is a vége, — kell,
 hogy nagy következményei legyenek.

Tudjuk jól, hogy a gyilkosság igen
 súlyos, főbenjáró bűn, a melyet, ha előre
 megfontolt szándékkal követtetett el, a
 magyar büntető törvénykönyv is a leg-
 súlyosabb büntetéssel, a halállal sújt.
 Azt is tudjuk, hogy a hadseregnél szí-
 goru feyelemnek kell uralkodni s annak
 ily módon való megsértését szigoruan
 kell megbüntetni.

Ámde Diószegi örmester felkoncizol-
 ását nemcsak ebből a szempontból kell
 figyelembe venni az ítélet meghozatalá-
 nál a bírának. Figyelembe kell venni
 azon okokat, a melyek a szerencsétlen
 huszonhat huszárt a legvégsőre kénysze-
 ritették. Képzelje csak magát bárki a

szerencsétlen huszárak helyzetébe. Zemp-
 léni és abauji fiúk, elszakasztva messzi-
 re szülőföldjüktől, hazájuktól, nyomorog-
 nek Galícia egyik rongyos, piszkos,
 Bratkowce nevű falujában egy hadnagy
 vezetése alatt. A hadnagy ur unja e-
 ronda faluban való tartózkodást s men-
 től több időt tölt a szomszéd városban,
 tisztársaival való dözsölésben.

Ezalatt korlátlan ur az ugorkafára
 felkapaszkodott örmester. Űi, veri, ki-
 nozza a legéjszékét. Ezek közül többen
 kórházba kerülnek, öngyilkosok lesznek.
 A hadnagy ur nem lát, nem hall sem-
 mit. Sőt midőn panaszra mennek hoz-
 zá az örmester ellen, sérelmeik orvoslása
 helyett még a hadnagy irtó is bünte-
 tést kapnak. Hát ilyen irtózatos bánás-
 mód nem alkalmas arra, hogy a legvégső-
 sőre kényszerítse a szegény, elkintott,
 elkeseredett fiukat, akik a börtönnél,
 nyomorékká tételnél, öngyilkosságnál
 egyebet nem látnak sorsul maguk előtt?

Bűnösek voltak, mert embert öltek.
 Bűnüket súlyosbíttja, hogy előjárójukat
 koncizolták föl. De nem ők a legnagyobb
 s igazi bűnösek. A legnagyobb bűnösek
 azok, akik megtűrik azt, hogy az embertelen,
 a kegyetlen bánásmód a had-
 seregben szinte katonai erény számba
 megy. Az igazi bűnösek azok, a kik az
 olyan tisztet, vagy altisztet, a ki az
 alantasát a halálba kergette, vagy éppen
 nem, vagy csupán a látszat kedvéért
 enyhén büntetik.

Mindenütt, még a legszigorubb fe-
 gyelmű német hadseregben is történnek
 megfélemlítő intézkedések az embertelen
 bánásmód korlátozására s ha mégis meg-
 történi, szigorú megbüntetésére. Nálunk
 semmi olyan, ami némi eredménnyel
 is kecsegtethetne. Avagy ki hallott vala-
 hala arról, hogy az osztrák-magyar had-
 seregben a kínzó, kegyetlen fölhevítől
 megérdemelt s a többiek részére például
 szolgáló büntetésben részesült volna?

Ha a tiszték teljesítik kötelességei-
 ket, ha az elkeseredett fiúk orvoslásra
 lehettek volna, ugy nem történt volna
 meg a szörnyű eset. Diószegi örmester
 bűnhődött volna a törvények szerint, de
 ma is élne s a huszonhat huszár ma
 nem várná büntetését a fogságban. A
 legfőbb bűnösek tehát azok, a kik lehe-
 tetlenné tették közönyükkel, mivel sem
 törődésükkel és talán rosszakarattal
 azt, hogy ez a huszonhat huszár elvisel-
 hetetlen sorsa javuljon. — Mindezeket
 tekintetbe véve, kell, hogy a merénylők
 büntetése a legenyhébb legyen, amint
 azt a különben is drákói szigorúságu
 katonai büntetőtörvény csak lehetővé
 teszi.

Végre valahára meg kell szünni
 azon felfogásnak és következményeinek,
 hogy a katonaságnál csupán a lovat,
 ruházatot, felszerelést s fegyverzetet ki-
 mélik, mert az drága, pénzbe kerül, —
 ellenben semmi értéke és becsé nincs
 az emberanyagnak, mert azt ingyen
 szállítják a hadsereg részére a magyar
 szülők.

Választás.

Irta: Gondy Károly.

Napjainkban, mondjuk a század végén, amidőn
 a fizika és technika magas vívmányait csodáljuk;
 midőn a vívmányok, mint a röppentyűk a
 civilizáció zenit-jén robbanva szörjék szét
 ezer színben ragyogó fénypontjait; midőn az
 eredmény nagyszerűségétől megaláztatott, hálá-
 telte kebellet lessük alulháló adásait: miért
 kell oly szomorú jelenségeket, annyi betegsé-
 get, ragályt, társadalmi és erkölcsi süllyedése-
 ket konstátálnunk?!

Az aránytalanul igénybe vett idegek,
 az idegek kimerülése és a testi erők túlhajtásai
 szülki e hanyatlásokat: a test, az épület ros-
 kadozik a túlhalmozott díszítmények alatt.

A politika és társadalom ily véstrető
 constellation-jai mellett a legnagyobb optimista
 sem képes eltitkolni agyálait. A szeretet te-
 rebélyes fájának sokszor keserű, összekuszált

gyökerei vannak. A gyűlölet a nagy szeretet
 túlhajtásából ered: a feltékénység, a fekte-
 lenség.

Féktelenül szeretjük hazánkat és e kiolt-
 hatlan láng-szeretet tesz bennünket feltékény-
 kedőve minden intézmény ellen, mi honunkat,
 vele otthonunkat a veszélynek kitenné . . .

A rém-világ ezer alakjai vonulnak szem-
 meink előtt, ha a választás napján arra szó-
 litanak fel: Kinek a kezébe adjuk a politikai
 marsall-botot, a mandátumot?

Különösen nálunk nehéz feladat a vá-
 lasztás megejtése, mert ez nem oly szabadon
 foly, mint más szabad államban, hanem ugyan-
 csak kuyaliter karók és karok között.

E választásról a képviselő-választásról
 akarok egy pár ószinte sort kockáztatni, most,
 midőn a kedély-hullámok kissé lecsendesedtek,
 az ideg-hurok ereszkedtek és az elfogultság
 bilincseitől menten ítelhet kiki soraim igazsága
 felett.

Mindenekelőtt tisztázzuk a »választás-
 fogalmát.

A »szabadválasztás« alatt érjük az
 egyéni meggyőződés korlátlan nyilvánthatását.

Ha valakinek egy vörös és egy fehér
 tollat tesznek elébe, hogy a kettő között vá-
 lasszon, feltételezhető attól a jólelkű kínálótól,
 hogy nem fog megharagudni, ha a választó a
 nép színét jobban kedvelve, a vörös toll
 után kap. Hiszen az, az adakozóra már mind-
 egy lehet, mert mindkettőt szívesen adja.

De ha a kínáló némi arcfintorgatással,
 vagy más külső gestus által a választónak ér-
 tetésére adja, hogy ő csak etiquette-ből en-
 engedett s z a b a d v á l a s t á s t : bi-
 zony rosszul esnék e kétszínűség
 és nagyon meggondolva fogadná a már kijelölt
 ajándékot.

Ha pedig éppenséggel kivesszük kezünk-
 ből a vörös tollat és kereknek kijelentük, hogy jó
 lesz nekünk a fehér is, hát elfogadjuk a fel-
 jebbvalótól ugyan, de nem tudók oly könnyen
 megbocsátani e »vörös« vérg sértő gyermekes
 eljárást.

Minden szabad állam első feltétele: a pol-
 gárok szabad akaratának nyilvánthatása, mert
 csak ezen az uton lesz mindig tisztában a
 kormánya is.

Angliában, — a hol a legutolsó szántó-
 vető is olvassa a Times-t és figyelemmel ki-
 séri a legkisebb politikai mozzanatokot —
 nem várja be a nép, hogy »kérdézzék«, hanem
 bármely perczben neggyűlést (meeting) tart

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

OTTTHON.

Itt lakom én it a Postakertben,
 Gyönyörű szép zöld ligetes kertben,
 Zöld redőnyös tarka pavillonban,
 A szeretett, az édes otthonban.

Édes otthon! királyi vagyok benne,
 Kik szeretik, járnak a kedvembe;
 A tájékat — nincs is egyéb dolgom —
 Naphosszanta elmerengve bolygom.

Meg megállok vadvirágos réten,
 A természet szépségeit nézem,
 S lelkeim olyan boldogsággal telve . . .
 Kibeszélni nincsen ember nyelve.

Itt előttem szép viruló róna,
 Rá sugarít az arany nap szórja;
 Amott erdő, tul templomok, tornyok,
 Messze ködös, elmosódó ormok.

Nézem, nézem, mig haragszó kondul,
 S felriadok, mint a ki álombul;
 Haza megyek a lemenő nappal,
 S elfekszem a dalos madarakkal.

Ifj. Szilágyi Imre.

Az inas fogai.

(Egy nevelő nő följegyzéséből.)

A napokban egy könyv került kezünkbe,
 amely: »Egy nevelő nő memoárjai Orosz-
 szágban« címet viselte s szerzőnek Vars Emilia
 volt megjelölve. A művecske oly érdekesen és
 vonzóan van írva, hogy meg nem állhatjuk,
 hogy olvasóinknak belőle egy részletet el ne
 mondjunk.

Vars Emilia kisasszony Kruszkoff orosz
 gróf családjánál tíz évig nevelő nő volt s ot-
 tani életét főtli le élénk színekkel.
 A gróf tökéletes gentleman volt, szere-

tetreméltó hozzátartozóival szemben, jóakaró
 alattvalói iránt.

A kastélyban lakott a gróf nővére is:
 Feodóra asszony. Halljuk, mikép ír róla a
 nevelő nő. »Első látogatásomnál szokatlan an-
 tipatiát éreztem vele szemben. Arca ugyan
 szabályszerűen szép volt, de tekintete hidegnek
 és szigorúnak látszott s ha száját fölnyitotta,
 egy sor fogat, azaz inkább fekete fogak töre-
 dékét lehetett abban látni. Maleville kisasszony-
 tól, az ő francia társalkodónőjétől, a kinek
 ugy látszik, az a missziója volt, hogy mindent las-
 son és halljon, ugy a multat, mint a jelenet,
 sőt talán a család jövőjét is ősmerte, meg-
 tudtam, hogy a tulajdonképpeni ur a házban
 Feodóra asszony s hogy batyján és »sógor-
 nőjén egyenlően uralkodott. De azért gyűlöle-
 tes volt az egész háznép előtt, bárha senkire
 mert gyűlöletének kifejezést adni s maga Male-
 ville kisasszony is, ha róla beszélt, némi tekin-
 tetben tartózkodó volt.

Midőn egy nap — két heti betegségem
 után — a szalonba lementem, Feodóra asszonyt
 föltűnően szépek találtam. Szája, amely a meg-
 érkezőemkor oly visszatetsző volt, a legszebb
 gyöngyfogakkal ékeskedett. Nem hittem szem-
 meimnek, emlékezetemet hittam segítségül, mert
 hisz az lehetetlen, hogy látó erőm két hét alatt
 cserben hagyjon. Csakugyan szép volt, de arcz-
 kifejezése ép oly rideg, fagyos, mint annak-
 előtte; hangja barátságatlan volt, bár most a
 legszebb fogakon át csendült, a mi azt kel-
 lemletlenné tette.

A nevelő nő folyton azon volt, hogy a
 házi sárkány ezen csodálatos megváltozásának
 titkát kifürkésztse.

— Óh, szót Maleville kisasszony, — a ki
 mindent tudott — Feodóra asszony egész kü-
 lönös módot alkalmazott, hogy ezekhez a szép
 fogakhoz jutott Ha meg akarja tudni, jöjjön
 velem a legközelebbi fatuba.

Kiváncsiságom alig engedett nyugodni,
 hogy első szabad órámban kövessém Maleville
 kisasszonyt. Nem sokára egy falucskába értünk,
 a mely a gróf birtokához tartozott.

Maleville kisasszony egy házikó ajtaján
 kopogott, a mely fából, agyagból és mohából
 volt összetakolva. Öreg asszony nyitotta azt ki.
 Rongyos ruhába volt burkolva, amelyen régi
 kopott bunda lógott.

— Jó napot Szvatopluka — üdvözlé Male-
 ville kisasszony — Ivánt jöttem meglátog-
 gatni.

Az öreg paraszt asszony bizalmatlan te-
 kintetet vetett felém.

— Légy nyugodt, szót Maleville kisasz-
 szony, ez nem fog téged elárulni.

Szvatopluka mindazonáltal figyelmesen
 kezdett engem vizsgálni. Azután, ugy látszik,
 megnyugodott arcom s tekintetem kifejezésé-
 ben, mert mintegy jeleül ennek, azt mondta:
 »Aminek történnie kell, hadd történjen meg!
 És az ajtót, a melyet maga után bezárt,
 újra kinyitotta és éles kiáltást hallatott. Né-
 hány pillanat múlva egy ócska, véres rongyok-
 ba burkolt 12—14 éves fiú lépett be.

— Nos, hogy vagy Iván? — kérdé Male-
 ville kisasszony. Már elmúlt lazad s most újra
 vegezheted szolgálódat. Holnap bizonyára már
 megkapod a parancsokat.

— Holnap — viszonzá a fiatal orosz —
 holnap szabad leszek, mint a madár a fán,
 és később . . . később megb szulom magam!
 — Iván, Iván, szót az asszony sirva —
 ne beszélj így, hisz a mi urunk oly jó. Óh, igen,
 urunk jó, azt tudom, de ő, ő nem az és rajta
 bosszut állók!

— Miért akarja magát e gyerek meg-
 bosszulni? — kérdém kiserőmet hazamenet a
 kastélyba.

— Megfigyelte száját?
 — Meg!

Tehát két héttel azelőtt Iván még groom
 volt a kastélyban. Elegánsan öltözve a kocsi
 elé fogott jobb lovon lovagolt s Feodóra gróf-
 nőböz volt szolgálattételre rendelve. Iván szép
 fehér fogai urnöje irigységét kelettették fel, aki
 gondolkodott azon, hogyan juthasson azokhoz.

— Ne beszéljen, lehetetlen!
 — Leheséges, felett Maleville kisasszony

— oly lehetséges, a mint hogy azok a fehér
 fogak, a melyeket ön ma reggel Feodórán
 megcsodált, valaha a szegény Ivánéi voltak.
 Miután az inas az urnó tulajdona volt s azért
 Feodóra csupán jogával élt, a mit ő igen ter-
 mészetesnek talált. Egy bíres fogorvost hívá-
 tott s három nap múlva, a mint őn megérke-
 zett a kastélyba, a szegény Ivánnak összes
 fogai kihuzattak. A véletlen e rettenetes tett
 közélébe vilt engem s én hallottam a szerenc-
 setlen aldozat fájdalmas jajveszékését. A
 gyermek megkapta a kegyes engedélyt, hogy
 anyjánál ápolassa magát. Csupán egyszer kap-
 poit ezalatt az idő alatt a kastélyban ötven
 korbácsütést, mivel az operáció alatt urnöjét
 szitkokkal illette, Feodóra akkor megígérte
 neki e büntetést s ily ígéreket mindig meg-
 tartott.

— A fiu tehát meg volt csonkítva, de nem
 maradt néma. Évről-évre fenyegető leveleket
 írt ő, az inas, urnöjéhez.

Ime egy része első le: előből:
 »Iván szabad, Iván sosem panaszkodott,
 hogy egy ur rabszolgája volt; Iván nem volt
 boldogtalan. Anyám angyal, a ki az égből száll
 le. Atyám sosem büntetett meg, ha nem ér-
 demeltem meg. De te, nemes hölgy, te kö-
 nyörületlen, szivtelen barbár voltál. Te lábál
 tapodtál engem, mint a fergét. Vigyázz csak!
 Hallgass meg! A feregből kigyó lesz. Ez a
 kigyó egész hozzád fog csuszni, hogy halalos
 csípéssel megöljön. Te kényszerítetted engem,
 hogy mint a vadallat az erdőbe bujdoszam.
 A vadallat egykor elhagyja az erdőt, hogy
 karmaival téged széttegyen. Iván atyai házá-
 nak küszöbét csokolva utójára esküdött meg,
 hogy téged megöl s a mire esküdött, meg is
 teszi. Most még nem lehet, mert iván még gyer-
 mek, hanem ezt a fenyegetést azért küldi, hogy
 napjaidat s éjeleidet nyugtalanítsa és hogy te
 a gyötrelmeket és szenvedéseket már előre érezd,
 a melyek még várnak rád.«

Feodóra remegett, mikor ezt s hasonló
 leveleket olvasott s többé csak fegyveres ki-
 sérettel mert a kastélyból kilépni.

és itt dönt a nem tetsző parlamenti javaslatok felett. Ez az igazi „alsóház”.

Ha tehát a véleményünket, ítéletünket kéri, a választásra felszólítanak: adjuk le szavazatunkat, mint az esküdtseki tárgyaláson. Csak nincsen párt, mely a haza vesztere törekedne?!

Ha végre a főnök egyszerűen a fehér tollat parancsolja alárendeltje kalapja mellé, hát itt kérem, választásról szó sem lehet többé, mert a főnök választott és azért választott, mert ismét feljebbvalója úgy parancsolta.

Most ezek után kérem, lehet-e a hivatalnokot a szó szoros értelmében választónak tekinteni? — nem. A főispántól le az utolsó hivatalszolgáig nem kompetens választó.

Hát akkor kik és milyenek a választók? A legérdemesebb választó polgár lenne első sorban az, ki „nem szokott” szavazni; a kit nem vezet semmi érdek, nem kényszeríthet semmi hatalom; a kit vagyona, mit mégis e hazában szerzett, tesz közönyössé.

Független helyzetében megfigyelhető a függetlenségről, mint a gazdag, kit fővénysége bír lemondásra. Választási jelvény és terdszálag nélkül bátran járhat az „Angol király” udvarán.

E semleges osztályba tartoznak még azok is, kik vagyoni telhetetlenségükben a további haszonért mindnyájk pártjának szóval hűzelgnek, de ha tetre kerül, pártönkivüliek; pártbajt vivni gyávák.

Másodszor az, ki fel van ugyan oldva a hivatalos presszió alól, de családi érdekei, városi bérlet szerződés, concessiók, (Ludovica), vagy egyéb üzleti összeköttetései szorítják a szin — vállalásra, a „Hiszek egy” elmondására. Ezek a félröptűek aztán természetesen sine ira et studio nem annyira a jelöltjeles képzettségében, mint a keptelen, puszta szórón lovagló ösz-kormányban bizva adják le szavazatukat: a köcsögöt ütik, midőn a tejjel-mezsel megrakott szamarat a főváros felé indítják.

Harmadszor, van egy elválhatlan csoport — a nagy országos kosmopolita párt kiegészítő része — mely avval tartja: Ubi bene, ibi patria. Főképpen kifejekezeti incompatibilitásnak tekintik, a kormányra „nem” szavazni és követi az uralkodó többséget mind halálig.

Sajnos, hogy végül e függelékben meg kell emlékeznem, azon szavazó osztályról, mely — mi szinte hihetetlen — áruba borítja szavazatát... áruba lelket... áruba üdvösséget! Ezt a politikusi epepedéket egyszerű — mindenkorra meg kellene fosztani választási jogától és — nevszerint meghurcolni az összes sajtóban.

De itt is ki a hibás?!

Bizonyosan nem a kínáló, de a vevő, mitán mindig „kettő” al a vásár. A lélekűfár ilyenkor ezrevel csalja a pártját. — A megállapodott magas összegben felül magának is jól felszámít, tudva azt, hogy ily büns cselekményénél a bűnrészes kormánypart sem perehet — vadlót és bíró nem lehet egy személyben, — egyszerűen elcsappja, kizárja a kebeleből, a hogy azt K. S.-ral tette a hely-

Az elbeszélésben egy impozáns megjelenésű alakról kell tudomást vennünk. Ez Szuszloff doktor, egy öreg ember, a ki egyetlen fia halálának vesztésén, midőn ez egy vadászat alkalmával elhunyt, félőrültté lett.

Midőn Oroszországban kiűtött a kolera, Szuszloff újra visszanyerte teljes esztét, midőn embertársai életének megmentéséről volt szó. Ő volt az, aki Ivánra gondot viselt, mikor az a kegyetlen csonkítás következtében súlyos beteg lett.

Szusloff dr., tudta, hová menekült és rejtőzött Iván, de egy szót sem szólt róla; mert fia halála óta elzárkózott, titokzatos életet élt.

Evek múltak el s Iván fenyegető levelei szabályszerűen érkeztek mindig. Oleoff herceg palotájában vigalom volt. Éjjeli tűzvész ütött ki s Feodora grófnő a lángok közepében ájtatan s összekötözve találta meg. Iván az inas, akarta magát megbosszulni. A lángok közt ostorral ütötte urának növérét.

Ez eset után rövid időre Ivánt elfogták s kanuska általi halálra ítélték.

A végrehajtás megtörtént, a midőn Szuszloff dr. Feodóra grófnőnél megjelent.

Feodóra kijelentette az orvosnak, hogy a büntetés végrehajtásánál — Iván iránt oly megmagyarázhatatlan szánalmat érzett, hogy fájdalomkialtással melyen szívérbe nyal-lottak.

— Ön látta, amint a kérlelhetlen hóhér a korbácsot a kezébe vette, — szólt hidegen Szuszloff. Nos, ezen a két láb hosszú ostoron egy három és egy két láb hosszú, két hüvelyk széles, vege felé hegyben lefutó szíj van alkalmazva, — amelyet, hogy annál keményebb legyen, először tejbe áztatnak, aztán napon megszarítanak.

A hóhér megfogta a kínzóeszközt s oly ügyességel kezelte, hogy a szíjak minden ütésnél Iván teste köré csavarodtak. Bizonyosan jól látta ön a két szíjakat a fehér bőrön? Ivánnak azonban ereje volt; az ön saját

beli szabadelvűpárt. Megjegyzendő, hogy ugyanezen K. S. Patay és még két független képviselő érdekében másutt is működött, a hol mindegyik helyen 3000—4000 forintot megtakarított magának. Persze, hogy a szennyes kezele mellett mind a három jelöltje szépségesen megbukott.

A legjellemezőbb azonban, hogy a jellemtelen, minden szolgálatra kész uri ember már mint erkölcselen üzemei végett elmozdított városi hivatalnok szerepelt a választó bizottságban.

Dicső eszménk, mint a vadkacsa, hol alamerül, hol felüti fényes fejét a hazafiság nyugodt, sima vízükre... Lehet, midőn a vadörök zajára jól magasan felrepül, akkor puffant le tég ed egy Bauffy-jäger!...

A fel-orvált ujan hazánkban két fő csoport áll szemben a képviselő-választás urnája előtt. Egyik az ari-tó-bürokrata hivatalserg, melyet a kormánya a központosítól fizet és dirigál; a másik a többé-kevésbé social-demokrata nemzeti munkáspárt, mely szabad kézzel dolgozik, hogy legyen az államnak, az egyháznak, a koronának!...

Mindenket fél merev fix pontra helyezkedett és addig marad magatartásában, míg a titkos vagy általános szavazatot törvénybe nem írtatják. Mindkettő a szélsőségek érintkezése, az ellentetes pólusok összehúzóereje. Egy vagányon, de ellentetes irányban fut mind-egyik, az összekötőzések elkerülhetetlenek. A hivatalos apparátus képviseli az osztrák államot magyar koronás területünkön, — míg a többi polgár már csak mint „liga” türetik a szabad hazában. A magyar már egészen az irrek sorsára jutott.

A nemzetiséget övő munkás párt meddő küzdelmeit most regisztrálni, csak kö-paritvázás lenne a tenger felett, a vetett kő darabok után keringelő gyűrűk lassú váltakozása nem hozza nagy hullámbása a tengert... felőle nyugodtan halad az oceánon az állam hajója!

Attérek tehát cikkem tulajdonképeni céljára: a komor hivatalnokok árnyára. Attérek az „ex officio” ex-nemzeti választókra, kik expresse kapták, a meghívókat a választási torna-versenyre, mely oly szép csoportos rendben foly, akár a Hortobágyon a birkasztás.

Miután a hivatalnok az állam gépezet egy szivecskéje és hivatalhoz van kötve existenciája, nagyon neveléses reá nézve a névszerinti szavazás. A ki szabadon nem választ, az nem választott, de kényszerítve hazudott. Ha a kormány a sok hazugsággal beéri, ám lássa, mire vezet az végre.

A hivatalnok ily formán mint a katona nem politizálhat és comandóra apjára löni kénytelen? Hiszen a hivatalnok a maga hivatalában nagyobb részt politikailag semleges munkát végez és első sorban a nagy közönséget szolgálja ki. A magyar posta- vagy vasúti hivatal egy kozmopolitikai közeg, mely Debreczenben is csak a világ forgalom egyik láncz szeme és ép oly központ, mint Budapest, Paris, vagy London; léven József császár szerint: — a föld mindenütt gömbölyű.

Bizony szomorú jelenség, hogy éppen a tolla, esze után kereső hivatalnok járszalaghoz

szavai szerint, csak a harminczadik vágásnál kiállott föl... de már előbb megráundultak váliai, az izmok összehúzódtak s egy elfojtott nyugózt tisztán lehetett hallani. — Nemde már az első ütésénél vér ömlött testéből?...

— Eleg, hagyja el! szólt Feodóra aszszony.

— Nem, nem, halja tovább. A hatodik ütés után a szíjak a vértől megpuhultak, a hóhér (kétségszűlő az ön kocsiá Nedon) a korbácsot, melyről a vér folyt, letörölte s egy másikat vett elő. Ön nagyon közel állhatott ott, asszonyom! mert ruháján még nyomait látni, hogyan főköndött szét a vér. Kövessen engem most Iván fekvő helyére.

Látni fogja majd, hogy kit kintzott, kit gyilkolt meg... Akarom, parancsolom önnek!...

E határozott beszédtől indítva a kü-lönbben oly bosszualló nő engedelmességét és a haldokló ágyához ment.

Itt leleplezte előtte a doktor, hogy neki egyetlen fia volt, aki kedvesének, Feodóra grófnőnek hűtlensége miatt öngyilkos lett. E törvénytelen viszonyból egy gyermek származott, akit elűntnek, sőt halottnak nyilvánítottak s a nemes hölgy ezzel ballépését a sirba remélte vinni.

E gyermek a megcsontított Iván volt, aki még halálos ágyán is átkozta saját anyját.

A búzke nő elpirult, elhalványodott s remegett az átoktól, a mit a haldokló ellene szórt.

Hirtelen magához tért, az orvos felé fordult, a határtalan fájdalom, a legmélyebb bánat hangján kiálta, kezét az orvos felé nyujtv: „Fiam beteg, nagyon beteg, de ugy-e doktor, ön megfogja menteni, önnek meg kell őt mentenie.”

Azután az ágy szelére ült, Iván fejét kebléhez szorítja s halk hangon azon dalok egyikét éneklé, amelyekkel a gyermekeket szokás elaltatni.

Az inas anyja megtévelyodott... Német után: Béli.

van kötve. Miért ne lehetne a hivatalnok is reformátor? Igen, ő volna hivatta véleményét adni, újjal ramutatni a bajokra, mert benne él a rossz rendszerben!...

Főispán ur! ugyan mit tenne, ha ugy egyszer ez a sok hivatalnok a sok panasza közepette in corpore strikkolna? Talán csehekét méltóztatnak expresse hozatni?!...

Bizony ősőbb is volna a Bach rendszer; nem volt akkor annyi kormánybiztosunk.

Van annyi bátorsága kijelenteni: ki a vörös tollal választja, hivatalból kicsapatik; a mint az rendesen be is következik.

A mi e kegyetlen eljárásnál igazán verilázító, ha e barbárságot nem közvetlen állami, de városi tisztviselőn elkövetik; tehát a polgárok mestere felelős az államnak, de nem polgártársainak.

Elkövettek a barbárságot évek előtt egy ide való polgáron, ki a becsültség minta képe és kilencz élő gyermek atyja volt.

Ha az örök rabárságra elítélt apagyilkost tisztességesen ellátják: milyen bűn és paragrafus után lehet egy tizenegy tagu családott éh-halálra elítélni? — Uram, bocsdad meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek!...

Soha sem fogom elfelejteni azon jelene-tet, midőn a r. k. temetőben a buszozó nap sugarainál egy szöke léánykát láttam egy sirhalom szelén térdelő imádkozni.

Legkevesebb sem csodálkozom, ha a mai társadalmi életünkben festőknek a szent képek ábrázolása nem sikerül. A Rafael és Corregio kora rég letűnt.

De láttad volna, jó keresztény pictor, az imádkozó halvány arczán végig gördülőni a harmadik gyöngyököt, melyek kék szeméből mint a kettő vált mannyból eredtek; láttad volna, a mint az összetett kezeccskék lilium ujjai a szorongó szív melegétől mint a szírmok kifelé vetemedtek; ha megfigyelheted volna a kifejezést, midőn az összekulcsolt kezek mint egy vas lakat nehezdedt rózás ajkaira... midőn könyöke tért engedtet az enyelkő kebelnek: bizony a halhatatlanság mennyei utja nyílt meg fényes tetszédnek!...

A földi anyját még egyszer meglocsolta és megcsókolta a hantot, aztán távozott. Még nem lehetett messze, kíváncsian kuttattam a száraz koszorúk levelei alatt az imádvá siraotot nevét.

És ki volt? Az elcsappott hivatalnok né-jének nem rég kihűlt tetemeit fedte a sirhalom!...

Édes anyját siratta a fél árva Tél! árva?!... Talán az egész áránál is boldogtalanabb az, ki anyját oly korán veszti és otthonában busongó édes atyját kilencz gyermekei közepette látja a mindennapi kenyérfalattól megfosztva „egy ballépése” miatt... A kit a balsors üldöz, ki hazáját szereti, annak „balra” kell lépnie... csak bal pártja van e világnak... talán ott... fent van sorsunk jobbjá?!...

Ballépés?!... Hát ballépés az megfeledekezni mindenről a haza oltár védelmében; az oltár, melyen egyedül a kenyér Isten testéje lön? Ballépés-e az, Istenen kívül még a Hazát is imádni? talán a Haza vezetett az Isten fogalmához?... Hiszen a haza meg volt, minőn Sz. István az oltár és a korona első szentségeit magához vette?!...

A Bach-korszakban ballépés volt hivatali vállalni: hát most milyen lépés vezet a minisztereinkégre, ha alatta semmi sem fordul jobbra?...

Az oly kormányt, mely hig velejű korteseinek a legjobb hivatalait biztosítja; hűséges szolgáit üldözi, ha igaz magyar érzelmű; javakorabeli szakavatoit, gyakorlott hivatalnokait nyugdíjra, hogy avallan kegyeltjeinek kenyeret osztogathasson; mely itthon közoktatási és művelődési czelokra sajnálja a pár garast megszavazni, mig ellenben a szemenszedett mamelukjai Beesen bátrabban merik az itthon, egy evi disputa után megtakarított milliókat a civilizatiót irtó fegyverekre egyszerre oda lökni, mely a tulfeszített haza becsületén járja a költelenczot; melynek kormányosa a hazamentő csonakban irány és megállapodás nélkül, örökre egy csalóka hullám-tömeg hátán oszcillál; mely egy fehér ló... az az toltért oadadna a feházat, hogy a másik felét magának biztosítsa: ily filialis kormányt, azt az ujkori Szvatoploktot nem türheti tovább a patria!...

Az ily hazarontó és észbontó korlatlan gazdalkodás bizony a magyar ember véret a fejébe szökteti. Csoda-e, ha a kalapja mellett legott ott terem a vörös toll?!

A tizenhárom huszár.

A przemisli katonai börtönben leó huszárok sorsa mind a ket monárkia közvéleményét foglalkoztatja. Hir szerint a delegáció elosztása előtt, Apponyi Lajos gróf Krieghamner hadügyminiszteről megkérdezte, igaz-e a tennyel lap hire a tizenhárom kivégzett huszárról. A hadügyminiszter kijelentette, hogy a huszárokat ki nem vették s hogy rajta lesz, hogy ebben az ügyben igazságos ítélet hozassék. A gácsországi lapok és szemtanúk Diószegi Zsigmond őrmester kizásáról, kegyetlen részleteket közöltek. Hrkovszky Henrik, Mrodla község plébánosa és kaplánja, Steiner József, a hadbíró előt táuszkodtak arról, hogy szemtanúi voltak, mikor Diószegi mély

hóban meggyéklázl jarratta a legényeket és meg-megsarkanyuzta őket, a hogy a lovakat szök-kás. A Kurjer Przemyski ezt írja: Diószegi elég nyomorult volt ahhoz, hogy ilyen nyomorulttan pusztuljon el. Ezt a szörnyeteget abban a pillanatban, mikor egy szegény huszárnak az első testébe szurt, a sebesült bajtársai me-rohanták és agyonvágták. Mindnyájan a leg-melegebb részvétellel viseltetünk az elfogott hu-szárok iránt. — Mint a Kurjer Przemyski, az egész gácsországi sajtó a huszárok mellett foglal állást. A bécsi Arbeiter Zeitung ugy írja le Diószegi főkonczolást, hogy mikor április 28-án istálló vizitálást tartott, egy legénynek öklével akkorákat ütött gyomrára, hogy az vonagolva összeesett és sejtésérett kiáltott. A dühöngő őrmester kardot rantott s az egyik segítségére siető huszárt megvágta. A megsebzett erre rávetette magát az őrmesterre, a ki az istállóba menekült, a katonák utána és meg-lincseltek. A Pesti Napló kiküldött tudósítója Przemysiben jelentkezett Galgóczy Antal ta-borszerznagy, hadtestparancsnoknál, hogy öle főszerkesztője nevében, a huszárok dolgában értesítést kérjen. A hadtestparancsnok felvol-ta a tudósító előt, a kit két törzstiszt köze állított, a szolgálati szabályzat egy szakaszát, mely arról szól, hogy a hadsereg belső ügyei a nyilvánosságnak átadni nem szabad s aztán azt mondta a tudósíónak, mondja meg főszer-kesztőjének, hogy tapintatlanság az ő részéről beavatkozni a hadsereg belső ügyébe. Vészi József, a Pesti Napló főszerkesztője erre lap-jában Galgóczy taborszerznagy eljárását nevelé-lenségnek jelenti ki. Diószegi Zsigmondról azt írják rokonai körből, hogy csak azóta volt oly brutális, a miota a katonasághoz került. Iskolkák nem vették, csak az első gimnáziumi osztályokat s miután szülei látták, hogy nem akar tanulni, boltosinasnak adták. Innen került el huszárnak. A katonaságnál aztán nagyon megkedveltek főlebbvalói, kik-k-t tetszett szíj-oru banámódja. Egypár évvel ezelőt meg-látogatta Budapestben lakó nőtestvérét, ki pár nappi látogatása után beteg lett, oly erősen ha-tott reá fivérének durva modora. A legbrutálisabb leltei közé számítják azt, hogy az egyik huszárnak karabélyllyal kiütötte a felszemét. Akkor állítólag meg is dicsérték felebbvalói s csak azért kaptak két havi szabafogságot, mert nem volt kard az oldalán, midőn a szegény huszárt koldussá tette.

Ujdon

A bizo

— Vaki

Szervusz iskolá-marája! Éljen a nagy nem a világ, a kinek-vát! Nem parancsol-vat! Nem parancsol-vat! Nem parancsol-vat!

Hangzik fel a d-nusza a tudomány fe-ajkain.

Lohogtatják egyik mert nincs be-tudniillik az a bizo-n.

Hát változik a látógól elmaradt ideje-goromba ösztésség-nár ur a papával:

Tisztelet uram! tökfülkő, a kiből ne-professzor, se doktor-társeregre adja, mig il-a korhelységet és el-

Az így megörvö-tán megköszönte a-rakja azt, aztán ha-először jól elheggyül-odadta csizmaziaának-mre jobban ráterme-ke melle.

A becsültség es-hentes mestertnek es-galmas kltűnő diák-faragatni a profes-apja.

Hjah, ma már te-tekintetes apák (a ka-tett bevallások szor-ítak a grádusban és-ge-dik, hogy csorba e-yan vagy czimerén.-itelete szerint a fiun-de van tehetsége s a-taroztatik, hogy egye-tan isten tudja mi a-lami nagy értendő.

A család szemé-kolába jár, hasznolat-év végen pedig szépe-

A tanár urak a-mény szerint ma ma-mind reszrehajlok, te-vendeztetik a papák-ösztényeségekkel, hane-kövért negyeseit alak-és tekintetes papakü-deguz, Adolár és Th-nem áltana valam a-ros pálya manapsá-Erre aztán a meg-örömében ma is elh-der Kálmán, Bende-urfit, hanem aztán a-suhággal: Na majd-tanárnak! Hát azért-rere a szolgabíró va-tem ötven disziplina-verszfutetere, azokra-nyekre, a miért egy-gatnom a barátaim!

Es megindul a bizon-nár ur ellen s az ur-ról jövő protekczió-közelebből eredő ös-tani a vizsgálaton, n-kapja a pecsétes és-a mit senki se te-érett.

Osztyják a bizon-közt. A könyvpenész-vágják a jesszel vag-nyokat; de a való-bogtatja:

— Egy szekun-nagyvakázó! Nem p-vusz iskola, szervuz-Isupa pompás, muzsafiak oszlása!

BELFÖLD.

Az egyházpólitikai javaslatok végrehajtása.

A vallásügyi és belügyminisz-teriumokban lázas tevékenység után, teljesen befeljeztek a kötelező polgári házasságra, ille-tőleg az allami anyakönyvekre vonatkozó vég-rehajtási rendelkezéseket. A polgári házasságra vonatkozó rendelkezlet most attekék a belügymi-niszteriumhoz, a qol Perczel Dezső belügymi-niszter vezetése alatt egyesíteni fogják az anyakönyvekre vonatkozó rendelkezlettel, hogy az illethelek zözegek a szükséges tudnivalókat egy rendeletheben találhassák meg. A két egyesített rendelet összesen háromszáz és egynehány paragrafut foglal magában.

László főherceg kitüntetésé.

A király László főherceget az aranygyapjas-rend vitézévé nevezte ki. A főherceg nevenapját és aranygyapjas vitézi kinevezését Alcsuton fényesen ülték meg. A családi kápolnában mise volt, aztán az udvari tisztikar tisztelet a fő-hercegnél.

KÜLFÖLD.

A kínai kölcsön. Jól értesült forrás-ból jelentik, hogy a kínai kormány, illetoleg a császár megátadta az orosz-kínai kölcsön-szerződés aláírását, mert annak feltételei és garanciái Kinára nézve nagyon megalázók. Kína tud és fog csupán a bankok segítségével t szűn üzleti kölcsönt kapni, minden más ál-tam patronátusa nélkül is. Beszélik, hogy az ügyek iyyetén változása magasabb német és angol diplomaták beavatkozásának tulajdonit-ható.

A macedon szerb kormány újabb a macedon felkelé-szerbek érdekében pro-regibben Macedoniab-dó-izgatók közül ket-ságok. A prisztinai s szobadon becsatották hatóságok meghagytá az illetoekt azonnal lenkező esetben elzar-

Ujdon

A bizo

— Vaki

Szervusz iskolá-marája! Éljen a nagy nem a világ, a kinek-vát! Nem parancsol-vat! Nem parancsol-vat! Nem parancsol-vat!

Hangzik fel a d-nusza a tudomány fe-ajkain.

Lohogtatják egyik mert nincs be-tudniillik az a bizo-n.

Hát változik a látógól elmaradt ideje-goromba ösztésség-nár ur a papával:

Tisztelet uram! tökfülkő, a kiből ne-professzor, se doktor-társeregre adja, mig il-a korhelységet és el-

Az így megörvö-tán megköszönte a-rakja azt, aztán ha-először jól elheggyül-odadta csizmaziaának-mre jobban ráterme-ke melle.

A becsültség es-hentes mestertnek es-galmas kltűnő diák-faragatni a profes-apja.

Hjah, ma már te-tekintetes apák (a ka-tett bevallások szor-ítak a grádusban és-ge-dik, hogy csorba e-yan vagy czimerén.-itelete szerint a fiun-de van tehetsége s a-taroztatik, hogy egye-tan isten tudja mi a-lami nagy értendő.

A család szemé-kolába jár, hasznolat-év végen pedig szépe-

A tanár urak a-mény szerint ma ma-mind reszrehajlok, te-vendeztetik a papák-ösztényeségekkel, hane-kövért negyeseit alak-és tekintetes papakü-deguz, Adolár és Th-nem áltana valam a-ros pálya manapsá-Erre aztán a meg-örömében ma is elh-der Kálmán, Bende-urfit, hanem aztán a-suhággal: Na majd-tanárnak! Hát azért-rere a szolgabíró va-tem ötven disziplina-verszfutetere, azokra-nyekre, a miért egy-gatnom a barátaim!

Es megindul a bizon-nár ur ellen s az ur-ról jövő protekczió-közelebből eredő ös-tani a vizsgálaton, n-kapja a pecsétes és-a mit senki se te-érett.

Osztyják a bizon-közt. A könyvpenész-vágják a jesszel vag-nyokat; de a való-bogtatja:

— Egy szekun-nagyvakázó! Nem p-vusz iskola, szervuz-Isupa pompás, muzsafiak oszlása!

* Istenitisz

ref. templomokban s tenitiszteleket: a nag-Imre, a kis-templomb-suth-üzlet templom-ispotályi templomban-szent Anna utczai r-gel 7 órakor Kovacs-előtt 9 órakor. Dr. u-kes misét, amely ut-Márk tartja meg. — Molnár Kálmán tart-fél háromkor ker. t-amely után delután-tániát, delután negy-

Világhivatás!
BAUR RUDOLF,
Innsbruck (Tirol),
 szétküldési üzlete, Rudolf-utca 4.
 ajánlja az ő
valódi tiroli loden-szöveteit

(72.) urak és hölgyek számára. Kész öltönyök és esőköpenyek, teljesen vízmentesek, az ismeretlegségből és legelőszőbb kivételben.
 Minta és árjegyzék ingyen és bérmentve.

Hénnel Sámuel

fémáru-raktár és kútfúrásai vállalat.
Kádas-utca, saját ház.

Fürdő-berendezések
 a
LEGUJABB
 szerkezettel.

Készít:
 szivárványkutakat,
 vízvezetékhez
 minden alakú és nagyságú
réz- és
vascsöveket.
 Glosett berendezéseket.

Elvállal: Épület, tornyok és templomok rézzel való befedését.
Mindenféle rézlemezek raktáron.

Nagy választékban kapható:
 különféle rézüstök, üstházak, konyhaedények és ólommentesen
ónazott mosófazekak.

Átvessz: ócska rezet cserébe, vagy napi árfolyam szerint.

Jó ivó vizü kutak helyben,

míg a raktáron levő horgonyozott cső tart, rendkívül olcsó árban készülnek.

Szivattyuk mélyen **leszállított** árak mellett. (236.)

EREDETI
amerikai varrógépek
 csakis nálam kaphatók
ÖT ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT.
 A KOCH-féle női szabászati rajza és a varrógép oktatás ingyen adatik minden családi varrógéphez.
 Javítások csakis nálam szabályosan és alaposan eszközöltetnek az egyedüli műszerészi iparral
 Debreczenben, Dr. Tihanyi-ház, 2084. sz.
Keszler A.

Több mint
50 év óta sikerrel használtatik!
 Szeplőket és májfoltokat
 valamint az összes **bőrtisztálanságokat**
 eltávolít biztosan az
Eszéki Spitzer-kenőcs
 és az **Eszéki Szalvator szappan.**

Valódi minőségben csak a **DIENES C. J.-féle** gyógyszerárban
ESZÉKEN, felsőváros

1 tégely valódi Spitzer-kenőcs	35 kr.	1 darab valódi Szalvator-Szappan	50 kr.
1 üveg valódi Spitzer-mosóvíz	40 kr.	1 doboz valódi lyoni rizspor 3 színben	50 k. s 1 ft
1 tégely kézpaszta	60 kr.		

FIGYELMEZTETÉS!

Csak akkor valódi, ha a fenti törvényileg beiktatott védjeggyel el vannak látva és kéri a t. közönség csakis DIENES-féle eszéki kenőcsöt és szappant kérni és elfogadni. (136)

„DEBRECZEN” NYOMDÁJA

(FŐTÉR 1828. SZ. A. CSANAK-DRAGOTA-HÁZBAN. (A m. kir. főpostával szemben)
 teljesen újonnan berendezett könyvnyomda.

Elvállal mindenféle nyomtatványokat:
takarékpénztári, kereskedelmi
 ügyvédi és községi nyomtatványokat.
 Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

KÉSZIT:
 Gyászjelentéseket, bál- és lakodalmi meghívokat.
ELJEGYZÉSI KÁRTYÁKAT,
TANCRENDEKET és ÉTLAPOKAT.
 Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

Vidéki megrendelések **ERDÉLYI ISTVÁN** nyomdai művezető nevére czimzendők.

Nyomdánkat, hol északkeleti Magyarország legrégebb és legelterjedtebb politikai napilapja a

„DEBRECZEN”,

és a szintén elterjedt „DEBRECZENI HIRADÓ” is nyomtat, ajánljuk a helybeli és vidéki közönség szives pártfogásába.

Izléses kiállítás!
 Jutányos árak

Izléses kiállítás!
 Jutányos árak!

Hirdetések a „DEBRECZEN” czimű lapban a legjutányosabb árak mellett eszközöltetnek.

SZÁMLÁKAT, ROVATOZOTT IVEKET, NÉVJEGYEKET,
bor- és rum-vignetteket, fairagaszokat,
MINDENMŰ KÖRLEVELEKET és ÁRJEGYZÉKEKET.
 Vidék megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.

POLYÓRATOKAT és a NYOMDAIPARHOZ tartozó nyomtatványokat izléses beosztással
jutányos árakon.
 Birósági, végrehajtói nyomtatványok készletben tartatnak.
 Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesítettnek.

Előfizetés
 helyben, vagy postán
 Egész évre . . .
 Félévre . . .
 Negyedévre . . .
 Egy hónapra . . .

Egyes száma
 A lap szellemi részét illetően
 amenny a szerkesztőség
 bérmentve küldi.
 Előfizethető
 Teleki K. Lajos könyv
 és a kiadóhatalom
 alatt.

A mai nap
 reczene szerkesztés
 va az olvasó
 éveken keresztül
 kérjük, hogy a
 készítés tagja
 sileni.

Nyugodt
 vissza azon idő
 tában töltöttün
 tunk szerint
 nak, mint e va
 szolgálni s me
 tolat letesszük
 hogy küzdelm
 s azok, kik fő
 épp oly jó aka
 keit szolgálni.

Isten hozza
 nak, kérjük, ta
 jó emlékezet
 mindnyájukat
 várost s szerez
 Debreczen.

a »
 a »
 a »

Az

A debrecze
 párt intéző bizo
 zalma engem a
 vezetésének él
 Érezve a r
 lyet az intéző
 részemről való
 ismerve saját
 tékos voltát:
 nélkül veszem

A „DEBRE

Zivatar és

Irtá

Két izben ny
 előbb gomolygó kö
 esőben és szakadó
 tán fűrőve ragyog
 árban és balzsamo
 izben egy kellemes
 tértem meg téli ot
 az újabb nyarat, a
 hol ködös, hol nap
 gesen szép Magas

Kis diákkor
 a honi földrajzból,
 gasabb pontja a
 csucs (akkor még
 gyat éreztem a kie
 fogékony lelkembe
 hegyóriást, legalább
 modni sem mertem
 végignézhessen mé
 tett hát a türelmet
 mulva, a hegy láb
 fűredre jutva, majd
 a hegyek derekat
 szétválását. Már-m
 az egész lomniczi
 ügyes fürdői reklám
 kanyarodónál, hirt
 rülve, előttem állot
 valóságában. Addig
 csucsut a budai Já
 az, hogy az ember
 ban nagyot akkora
 tán mondanom sem
 meredve bámultam